

Воля народам! Воля людині!

Київ проти Москви!

ЗВЕРНЕННЯ П'ЯТОГО ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Український Народі!

Живемо в часах, коли навіть найбільш упосліджені нації усвідомлюють своє місце в світі, здобувають державну незалежність і займають у міжнародних організаціях місце, рівне з найбільшими державами-потугами. Колоніалізмові приходить кінець. Але й досі ще залишається утримувана насильством російська імперія, що — прикриваючись ідеологією комунізму — тримає в колоніальному стані десятки народів, а поміж ними й наш великий, 50-мільйоновий народ.

Револьюційна Організація Українських Націоналістів (ОУН), яка має за мету допомогти всьому народові здобути Українську Самостійну Соборну Державу, це невід'ємна частина своєї нації, її сумління і втілення її найвищих ідеалів. ОУН ось уже 45 років жертвами крові й життя тисяч своїх членів бореться за здійснення безсмертних заповітів Великого Тараса Шевченка, щоб була «у своїй хаті своя правда і сила і воля», і Великого Івана Франка, щоб Україна зайняла належне їй місце в «народів вольних колі».

ОУН завжди розраховувала і розраховує перш за все на власні сили українського народу, і це дає їй право — здійснюючи стратегію визвольної боротьби, опрацьовану її визначними провідниками Євгеном Коновальцем, Степаном Бандерою, Романом Шухевичем-Чупринкою та іншими — виступати як виразник та оборонець інтересів української нації, дає їй право звернутися і з оцим Зверненням до цілого народу.

П'ятий Великий Збір ОУН, що відбувся недавно, як її найвищий керівний орган, насамперед шле гарячий привіт усім українським патріотам, своїй поневоленій, але нескореній українській нації. Слава її Героям — мертвим, живим і тим, що ще ненароджені!

ОУН вітає загнані московсько-більшевицькими безбожниками в катакомбі Українські Церкви, духовенство яких своєю самопожертвою навіть із тюрем та заслань силою свого духу запалюють вірою мільйони людей у кращу майбутність і в перемогу Божої правди!

Револьюційна ОУН пересилає синівський привіт Ієрархам Української Автокефальної Православної і Помісної Української Католицької Церков та прирікає їм постійну допомогу в боротьбі проти воюючого безбожництва і проти наступу «патріярхії» агентурної московської церкви, одночасно запевняє їм підтримку в змагу за патріярше завершення наших Церков.

ОУН в глибокій пошані схиляє голову перед вічною пам'яттю провідників і рядових членів Української Військової Організації (УВО), що була постала після Визвольних Змагань 1918-21 рр., Української Повстанської Армії (УПА), що в 1942-53 роках зброєю боролася проти російського й німецького імперіялізму, проти червоного і брунатного тоталітаризму, поклавши гекатомби жертв в обороні прав і державної незалежності свого народу.

Слово «бандерівець» стало синонімом вірного сина України, Степана Бандери, що став несплямленим Прапором української визвольної боротьби. Російські та німецькі загарбники вбачали в ОУН найбільшу для себе загрозу, тому й нині московсько-большевицькі окупанти з особливою люттю і жорстокістю карають усіх, кого підозрівають у приналежності чи в симпатіях до цієї революційної Організації.

П'ятнадцять років тому підсланий Москвою агент убив голову Проводу революційної ОУН Степана Бандеру. Німецький Найвищий Суд, судячи убивцю, ствердив, що був він інструментом в руках Хрушова і Шелепіна, тодішнього керівника КГБ. Якби не Боже Провидіння, то така сама доля спіткала б і голову українського державного правління відновленої — проти волі німецьких окупантів — Актом 30 червня Української держави, Ярослава Стецька, теперішнього голову ОУН і Антибольшевицького Бльоку Народів.

У 1950 році, вже після закінчення другої світової війни, загинув героїською смертю в бою з військами НКВД Головний командир УПА, провідник ОУН на Рідних Землях і голова Генерального Секретаріату Української Головної Визвольної Ради, генерал-хорунжий Тарас Чупринка — Роман Шухевич.

Ворогові вдалося фізично знищити в 1926 році голову Української держави і Головного отамана Військ УНР Симона Петлюру, а в 1938 р. провідника ОУН полк. Євгена Коновальця та багатьох інших визначних провідників, старшин і рядових воїнів української національно-визвольної боротьби, але він ніколи не вб'є Духа невмиручости Української Нації, Ідеї власної Української держави. Ідеї і прапори поляглих за волю України Провідників і Борців перебрали і високо несуть у своїх дужих руках їхні численні друзі й послідовники.

Незважаючи на масовий жорстокий терор, в московсько-советських концтаборах вибухли повстання політв'язнів, захитавши російську імперію. У 1960-их роках залунали в Україні полум'яні слова поетів-шестидесятників, символом яких став Василь Симоненко. І тоді знову ще сильніше запрацювали криваві органи КГБ, і знову тюрми т. зв. ССРСР виповнилися українськими патріотами. Але, не зважаючи на це, за героїчною молоддю зрушилися й інші прошарки української нації — робітники, селянство й інтелігенція. І нині в цілому світі відомі масові страйки-демонстрації по всій Україні — Києві, Львові, на Донбасі, в Дніпропетрівському, Івано-Франківську...

Нові посилені репресії в Україні проти працівників і діячів української культури, масовий терор проти всіх українських патріотів — це ганебна відповідь Москви на змагання українців за свої права і волю. Кров мільйонових жертв, сльози дітей і матерів упадуть вічним

прокляттям на їхніх катів і на тих зрадників свого народу, які «помагають москалеві» розпинати Україну.

ОУН підкреслює, що відновлення Української Самостійної Соборної Держави є в найкращому інтересі не тільки українського народу, а також усіх національних меншин в Україні, бо тільки тоді вони зможуть вільно розв'язувати свої національні, релігійні та культурні проблеми та спільно з українським народом прямувати до всебічного розвитку.

Українські селяни!

Ви були найздоровішим ядром нашої нації, Ви вилонили із своїх рядів кадри національно-свідомої інтелігенції, талановитих полководців і хоробрих воїнів — оборонців Батьківщини. Але російська окупаційна влада насильницькою колективізацією і голодовою облогою нищила Вас мільйонами, відбрала від Вас землю і всю та загнала у колгоспну панщину. Перетворила Вас на найбільш упосліджену верству «соціалістичного суспільства». Тож закликаємо Вас всіма силами і засобами поборювати цю рабську, накинену Вам московсько-большевицьку систему й мужньо боротися за свої права бути правдивим, вільним господарем на своїй відвічній землі!

Українські робітники!

Московсько-большевицькі окупанти в ім'я утопічного комунізму, а насправді в ім'я своїх імперських інтересів, витискають із Вас усі Ваші сили, а за це платять Вам безвартісними рублями і згодом викидають на смітник із знищеним здоров'ям, як жебраків з мізерними пенсіями. Чи за це вмирали на барикадах Ваші батьки і діди? Тільки Самостійна Українська Держава принесе Вам і Вашим братам селянам та інтелектуальним працівникам справжню волю, радість і добробут. Ви станете співгосподарями рідної держави і співвласниками її дібр!

Українські робітники! Ставайте в лави борців за соціяльну справедливість і національну волю на своїй землі! Поширюйте могутню хвилю протестів і страйків, виборюйте для себе і свого народу права, що ними користуються всі вільні люди і народи.

Українські письменники, поети, журналісти!

На вас тяжить велика відповідальність за долю свого народу. Пишіть поезії, романи і статті про славу минувшину свого народу, про тяжку сучасність. Ламайте кайдани «соцреалізму». Ворог нашого народу, заховавшись за машкарою «пролетарського інтернаціоналізму» та «комунізму», вдає із себе «оборонця» усіх гноблених і використовує вас для осягнення своєї підлої загарбницької мети. Перестаньте бути писаками, що прославляють окупантів-тиранів. поширюйте український «Самвидав»!

Українські науковці!

Ви здобули високу освіту завдяки матеріяльним жертвам вашого народу. Тож будьте завжди його невідривною частиною і працюйте для

нього, а не на його поневолювачів. Домагайтеся видавання ваших праць українською мовою і в українському дусі, зацеплюйте українській молоді любов до своєї мови, культури, мистецтва, традицій. Ухиляйтеся від вивозу поза межі України — на російські терени, не йдіть на службу ворогові. Боріться за свободу українських інтелектуалістів, запроторених в тюрми і психіатричні ізолятори.

Українські вчителі та виховники!

Допомагайте українським батькам виховувати своїх дітей на національно-свідомих українців. Від вас залежить, чи нинішнє молоде покоління стане на захист свого народу. Заохочуйте українських батьків і матерів посилати своїх дітей до шкіл з українською мовою навчання.

Українські священослужителі!

Будьте незмінно вірні нашим мученицьким Церквам — Українській Автокефальній Православній і Українській Греко-католицькій Церкві, всьому героїчному воюючому християнству української нації. Виховуйте і навчайте своїх вірних у дусі єдності української патріотичної і християнської ідеї, внутрішньо-притаманної українській людині!

Віру в Бога, волю, правду, справедливість, любов до народу, українську християнську героїку життя — проповідуйте як протиставлення російському тиранському воюючому безбожництву та культові бога-деспота, втіленого на землі у варіанті царя-самодержця чи в культі вождя-тирана, а також як протиставлення цезаропапізмові та російській т. зв. православної церкві, що є знаряддям московського імперіалізму-шовінізму і його рабовласницької системи.

Плекайте культ правдивої Людини — Богоподібної істоти, антипода до гвинтика безбожницької машини та отарної маси безвільних рабів.

Поглиблюйте в нашому народі Культ Соборів — як естафету духу і трансцендентного життя, як добрий голос предків і їх благословенний заповіт нащадкам.

Українці в советській армії, морській і повітряній флотії!

Ніколи не спрямовуйте своєї зброї проти свого народу. Пам'ятайте, хто ви і чії сини. Вас підготовляють для чергового поширення російської імперії, як гарматне м'ясо. Вивчайте військове ремесло, але на те, щоб у слушний час обернути зброю проти окупанта. Відмовляйтеся здушувати повстання народів, що їх гнобить російський окупант, ставайте на боці повстанців і визвольних армій поневолених Москвою народів!

Московсько-большевицька пропаганда обманює Вас брехнею, мовляв, революційна ОУН хоче атомної війни. ОУН взагалі проти війни чужих держав на українській землі, бо це принесе знищення нашому народові. Але московські окупанти розташовують на Україні зброю масового нищення, і в майбутній війні, до якої вони готуються, хочуть, щоб уся сила відплатного атомного удару їх противників впала на Україну. Тому ОУН висунула іншу альтернативу: національно-визвольні революції поневолених націй, які зсередини розвалить російську тюрму народів і усунуть небезпеку атомної війни.

Українські жінки!

Від світанку української нації Ви народжували й виховували нові покоління її синів і дочок, мужньо захищали свою Батьківщину від її окупантів. Сторінки нашої історії рясніють від імен славних українських жінок, почавши від св. княгині Ольги аж до теперішніх героїнь-мучениць у російських в'язницях і концтаборах. Вплюйте у ваших дітей любов до своєї Батьківщини-України. Не давайте перетворювати їх на яничарів, вирощуйте з них національно-свідомих українців. Разом з чоловіками докладайте всіх зусиль, щоб визволити своїх сестер і братів із московського ярма.

Українська молоде!

Ти мусиш перебрати на свої плечі обов'язки, що їх виконує тепер старше покоління. Ставай в лави борців за права і волю української нації. Займай місця тих, хто відійшов у Вічність, кого вирвав ворог із наших лав. Вчися на прикладах своїх славних попередників і сучасників, як жити й працювати для добра своєї Батьківщини. Кожного дня зроби бодай одне добре діло для України. Протестуй проти насильницької русифікації і проти виселення української молоді поза межі України на новобудови та «освоювання» російських колоній. Протестуй проти арештувань і переслідувань українських патріотів. Повертайся з Сибіру й Казахстану в Україну!

Молоді українці! Все і всюди давайте вияв своєї любові до свого народу. Всіма силами і засобами боріться за волю і державну незалежність України. Мобілізуйте український народ до визвольної боротьби. Звироднілому російському нацизмові-шовінізмові-комунізмові протиставте шляхетний український націоналізм, що бореться за народоправний, справедливий соціально-політичний лад.

Слава борцям за права Української Нації! Вічна пам'ять тим, хто склав голови на жертвовнику Батьківщини! Хай вічно живе героїчний Український Народ! Київ проти Москви! Свята Софія проти Кремля!

Хай живе Українська Національна Революція!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

Хай живе спільний фронт поневолених народів — Антибольшевицький Б'льок Народів (АБН)!

ПРЕЗИДІЯ
П'ЯТОГО ВЕЛИКОГО ЗБОРУ
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Осінь, 1974 р.

ЗВЕРНЕННЯ П'ЯТОГО ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН ДО УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ

Українці! Українки!

Понад півстоліття, після поразки наших Визвольних Змагань 1917-21 років на фронтах, не вгаває тотальна війна нової російської імперії з Україною за остаточну її колонізацію. Ця війна переходила численні етапи, залежно від лінії компартії в національному питанні та від внутрішньої і зовнішньої кон'юнктури ССРСР: кривава ліквідація «петлюрівщини», проголошена Леніним «відлига» у вигляді НЕП-у і так званої українізації, що мала скріпити московсько-советську владу на селі та приєднати до московсько-советського режиму українську інтелігенцію, колективізація і 7 мільйонів виморених голодом селян, що ставили їй активний і пасивний спротив, масове винищування «буржуазних націоналістів» у часи ежовщини... Збройну боротьбу з Москвою, яка тривала від 1942-го до 1953-го року, відновила УПА у період другої світової війни. І тоді знову десятки тисяч українців поклали своє життя на вівтар Батьківщини, засвідчуючи перед цілим світом, що Україна не упокорилась, що вона ніколи не перестала прагнути до волі й державної незалежності і боротися за них.

На початку 60-их років, коли Україна, здавалося б, політично обернулася на «дике поле», по якому скачуть московські баскаки, роздаючи українським яничарам ярлики на право гнобити й уярмлювати своїх земляків, скріпилася всебічно боротьба і дія революційної ОУН (бандерівців), а також піднесла голос молода генерація українських патріотів. Озброєні не автоматами, а словом, розбуджують вони національне сумління свого народу, наражаючи себе і свої родини на багатолітні тюремні ув'язнення та заслання.

Українська еміграція, частина якої у міжчасі переходила період зневіри і розчарування, знову запалюється прикладом «шестидесятників», а пізніше «семидесятників», і шукає засобів і способів допомоги своїм братам на Рідних Землях. Перед у цьому поході за волю для України веде наша молодь, про яку деякі скептики казали, що вона вже для України пропала, втопилася у чужому морі. Приклад Валентина Мороза, Святослава Караванського, Юрка Шухевича, Михайла Сороки, Олекси Більського, Івана Ільчука і багатьох інших, що — замість спокійного життя — вибрали собі в ім'я української справи шлях на Голготу, відроджує серед широких кіл еміграції віру в незнищенність України, яку Москва прирекла на фізичну і духову загибелю.

Роки 1973-ті й 1974-ті проходили, за почином революційної ОУН, для української еміграції в Америці, Канаді, Англії, Австралії, Бельгії, Німеччині та інших країнах українського розсіяння під знаком оборони українських патріотів на Рідних Землях, які не на словах, а живою

дією кладуть душу й тіло за свій народ. Спонтанні маніфестаційні походи, пікетування советських посольств, багатоденні голодування, залучування до справи оборони визначних чужинецьких політиків, письменників, учених — про все це довідався через пресу, радіо і телевізію весь культурний світ. Міжнародні конференції в континентальному чи світовому розмірі, організовані ОУН і АБН або з їхньою участю, активізували визвольну боротьбу України і українська проблема вийшла черговий раз на міжнародний форум. А чотиримісячні тортури незламного Мороза, який прирікши себе на самопожертву, заявивши в останньому слові на суді, що «саме тепер потрібно, щоб хтось показав приклад твердості і одним махом змив гнітюче враження, яке створилося після відходу деяких людей від активної громадської діяльності», — зробили з нього символ-приклад для наших молодих патріотів.

Нині в Україні ніби повторюється процес Спілки Визволення України, коли в Харкові у 1930 році стинали голову цвітові української інтелігенції. Змобілізувавши весь свій терористичний апарат, російські окупанти України виарештовують, судять у закритих процесах і засилають до концтаборів всіх активних і потенційальних противників антинародного московського режиму, що поволі вертається до методів правління Сталіна. Але на місце кожного арештованого стають десятки нових героїв, готових жертвувати за свої ідеї особистим добробутом, безпекою, свободою і життям у відповідь на чорну реакцію, що запанувала в Україні, а в надрах нашого народу визріває і виходить на поверхню духовна революція, що проявляється в різноманітних формах — у стихійних страйках по фабриках і заводах, в саботуванні розпоряджень окупантської влади, у щораз голоснішому її критикуванні, в розповсюдженні антимосковських летючок, виписуванні на стінах домів національних гасел і тризубів... Брежнєвське правління вже занадто слабе, щоб повністю вернутися до сталінських методів масового терору, бо в Україні вже прокинулася і оформлюється в індоктринізовану десятиліттями народі громадська думка, притоптана на протязі багатьох років жорстокою окупантською цензурою слова і, навіть, думки. Революційна боротьба ОУН (бандерівців) все більше скріпляється, поглиблюється і посилюється.

Українська еміграціє! Пригадай собі видане 24 роки тому в революційному підпіллі УГВРадою «Звернення Воюючої України», коли вже всі українські землі були наново окуповані московсько-большевицькими військами. Тоді в умовах смертельної небезпеки звертався до Тебе, від імени УГВР, Головний Командир УПА, Голова Генерального Секретаріату УГВР, Голова Проводу ОУН на Рідних Землях, Роман Лозовський—Чупринка—Тур, такими словами:

»Батьківщина уважно прислухається до всього, що діється серед української як старої, так і нової еміграції... Воююча Україна насамперед вимагає, щоб українська еміграція гідно і відповідально репрезентувала свій народ і його визвольну боротьбу перед зовнішнім світом... Пам'ятайте, що сьогодні кожний українець за кордоном — це представник Воюючої України... Воююча Україна вимагає, щоб українська еміграція була палким носієм ідей, за здійснення яких

бореться український народ... Воююча Україна вимагає, щоб українська еміграція невтомно несла правду про сталінський ССРСР до всіх народів світу і активно мобілізувала їх до боротьби проти російсько-більшевицького імперіялізму — цього найбільшого ворога всього людства... Воююча Україна вимагає, щоб українська еміграція була активним співорганізатором єдиного фронту всіх народів, поневолених і загрожених російсько-більшевицьким імперіялізмом... Воююча Україна рішуче вимагає від української еміграції повної єдності, єдності не на словах, а на ділі, єдності дійової, а не паперової, єдності на базі визвольної боротьби народу на Українських Землях...»

А закінчується цей історичний документ словами: «Українська молоде! Ти на еміграції мусиш піти в авангарді визвольної боротьби, як в ньому йде молодь на Землях. Ти мусиш цілком віддати себе інтересам Воюючої України і бути готовою на кожний її поклик, щоб стати поруч своїх друзів, що борються за визволення народу, за щастя, радість і творчу працю української молоді в українській державі».

Українська еміграціє! Чи пам'ятаєш це Звернення, в якому кожне слово наляте живою кров'ю? Майже всі автори його загинули смертю героїв, залишивши нам заповіт, що його мусимо виконати. Ні вік, ні становища, ні ті чи інші упередження і скептицизм, і опортунізм, які часто вносять дисонанс у наше суспільно-політичне життя, не звільняють нікого від цього святого обов'язку — *допомогати нашій Батьківщині, що переживає нині один з найтяжчих періодів у своїй історії.* Мета Москви — знищити Україну, а українців зробити «советськими людьми». Наша мета — допомогти Україні всіма нашими силами і засобами, щоб цей період вона перетривала і постала знову в сім'ї народів як вільна, незалежна і соборна держава, як рівна серед рівних.

Навіть знавці підсоветських відносин з-поміж т. зв. російських дисидентів стверджують, що національна проблема в ССРСР доходить до найвищого напруження, що криза ідеологічна, економічна і соціальна кожноразом може вибухнути революційним буревієм, внаслідок чого російська тюрма народів ляже в руїнах, на яких постануть вільні національні держави. Це напруження і цю кризу українська еміграція може і мусить підсилити, щоб визволений з московського ярма наш народ міг сказати, що вона виправдала його надії. Плоть від плоті і кров від крові свого народу, ми мусимо йти з ним до кінця — до остаточної перемоги над ворогом, що загрожує свободі всіх народів світу, лицемірно прикриваючись машкарою миротворця і визволителя всіх «гнаних і голодних». Зірвати з нього цю машкару і показати світові його огидну твар — важливе завдання української еміграції.

Хай живе волелюбний, неупокорений український народ!

Слава українським героям — жертвам кривавої Москви!

Хай згинуть під руїнами Кремлю в національних революціях світові змовники проти свободи народів і людини!

ПРЕЗИДІЯ
П'ЯТОГО ВЕЛИКОГО ЗБОРУ
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Осінь 1974 р.